

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 732²	Τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ Τρίτη 18 Ὀκτωβρίου 2016 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πρὸς Ἑμμαοὺς

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει καθημερινῶς. Κάθε μέρα εἶνε ἐορτή. Καὶ σήμερα εἶνε ἡ **ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Λουκᾶ τοῦ εὐαγγελιστοῦ**. Γιὰ τὸν ἅγιο Λουκᾶ λοιπόν, ποὺ ἐορτάζει σήμερα, θὰ μιλήσουμε.

***

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Λουκᾶς; Ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. **Μαθητὴς** ὅμως ὄχι ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν δώδεκα, ἀλλ' ἀπὸ ἓναν ἄλλο εὐρύτερο κύκλο μαθητῶν, τὸν κύκλο **τῶν ἑβδομήκοντα**. Ἦταν μαθητὴς ἀφωσιωμένος στὸν κορυφαῖο ἀπόστολο, τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Ἦταν **Ἕλληνας** στὴν καταγωγή. Γεννήθηκε στὴν ἑλληνικωτάτη πόλι τῆς Ἀντιοχείας. Τὸ ἐπάγγελμά του ἰατρός, καὶ ἡ τέχνη του ζωγράφος.

Ζωγράφιζε εἰκόνες. Ζωγράφισε, κατὰ τὴν παράδοσι, θαυματουργές εἰκόνες τῆς Παναγίας μας. Γι' αὐτὸ στὸν μικρὸ Παρακλητικὸ κανόνα ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει: «*Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου, τὴν ὀδηγήτριαν*», δηλαδή: Νὰ χάσουν τὴ λαλιά τους, Παναγία μου, ὅσοι δὲν προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα σου, ποὺ ζωγράφισε ὁ ἱερώτατος Λουκᾶς.

Ἀπ' ὅλες τὶς εἰκόνες του ποιά ἄραγε εἶνε ἡ πιὸ ωραία; Δὲν εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ζωγράφισε μὲ τὸ πινέλλο του. Δὲν ζωγραφίζει κανεὶς μόνο μὲ τὸ πινέλλο. Ἔτσι κι ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ζωγράφισε καὶ μὲ ἄλλο τρόπο, ζωγράφισε καὶ μὲ τὴν πέννα του. Ἐγραψε τόσο ὠραῖα, μὲ τὴν ἀθάνατη ἑλληνικὴ γλῶσσα –γιατὶ ἦταν ὁ πιὸ μορφωμένος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους–, ἔγραψε μὲ τόση χάρι, ὥστε ὅποιος ἀνοίξῃ **τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο** βλέπει μπροστά του **μιὰ ζωντανὴ ζωγραφιά**. Εἶνε σὰν νὰ βλέπῃ τὸ Χριστὸ ὅπως ἦταν τότε κάτω στὴ γῆ, ὅπως περπατοῦσε στὰ λιβάδια, στοὺς κάμ-

πους, στὰ χωριά. Σὰν νὰ βλέπῃ τὸ Χριστό, ποὺ μάζευε κοντά του τοὺς ψαρᾶδες, τοὺς βοσκούς, τὰ ἀθῶα παιδιά, τὶς γυναῖκες, τοὺς ἄντρες, κάθε ἁμαρτωλό. Διαβάζοντας, βλέπῃς τὸ Χριστό, νὰ τὸν πιάνουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, νὰ τὸν δένουν οἱ στρατιῶτες τοῦ Πιλάτου, νὰ τὸν ὀδηγοῦν στὸν Κρανίου τόπο, νὰ τὸν ἀνεβάζουν πάνω στὸ σταυρό...

Ὁ Λουκᾶς λοιπὸν ἔγραψε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ διαβάσετε. Ὁ Λουκᾶς, ἀκόμη, **ἀκολούθησε τὸν Παῦλο** σὲ ὅλες τὶς περιπέτειές του. Ὅταν ἔρριξαν τὸν Παῦλο μέσα στὰ μπουντρούμια τῆς Ῥώμης, ἄλλοι τὸν ἄφησαν· ἓνας ὅμως ἔμεινε κοντά του, ὁ Λουκᾶς ὁ ἰατρός καὶ ζωγράφος. Αὐτὸς λοιπὸν πῆρε τὴν πέννα καὶ **ἔγραψε δύο βιβλία**. Τὸ ἓνα εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ, εἶνε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο. Καὶ τὸ ἄλλο βιβλίον εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, εἶνε οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων.

Τέλος ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς **ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωὴ** ἐδῶ στὴν πατρίδα μας, ἔξω ἀπὸ τὴ Θήβα, ὅπου ὑπάρχει καὶ τὸ μοναστήρι του. Ἐκεῖ κοντά, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, ἔζησε τὶς τελευταῖες ἡμέρες του καὶ ἐκεῖ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Αὐτόν λοιπὸν ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

***

Θέλετε τώρα, ἀγαπητοί μου, νὰ δῆτε **μιὰ ἀπὸ τὶς ὀμορφες εἰκόνες** ποὺ ζωγράφισε ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς; Ὅταν πᾶτε στὸ σπίτι σας καὶ προτοῦ νὰ κοιμηθῆτε, πάρτε στὰ χέρια σας τὸ Εὐαγγέλιο. Πιστεύω ὅλοι νὰ ἔχετε στὰ σπῆτια σας Εὐαγγέλιο. Ἀνοίξτε στὸ 24ο (κδ') κεφάλαιο τοῦ Λουκᾶ καὶ διαβάστε ἢ μᾶλλον ἰδέστε μιὰ εἰκόνα, ἀπὸ τὶς πιὸ ὀμορφες εἰκόνες ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιο, στοὺς στίχους 13 ἕως 35. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν περιγραφή αὐτῆ, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, σὲ ἀπόστασι 10 χιλιομέ-

τρων, ἦταν ἓνα ὄμορφο χωριουδάκι, πού ὠνομαζόταν **Ἑμμαούς**.

Πάνω στο δρόμο αὐτό, τὴν ἡμέρα πού ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, περπατοῦσαν δύο ἄνθρωποι. Καὶ ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ὅταν περπατοῦν δύο, κουβεντιάζουν. Ἦταν πολὺ λυπημένοι, «σκυθρωποί» λέει τὸ Εὐαγγέλιο (στ. 17). Ὁ ἥλιος πήγαινε νὰ βασιλέψη. Τὴν ὥρα ἐκείνη, νὰ κάποιος ἄγνωστος. Τοὺς πλησίασε, ἐνώθηκε μὲ τὴν παρέα τους καὶ τοὺς ρωτᾷ·

–Τί εἶνε αὐτὰ πού συζητᾶτε μεταξύ σας;

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπαντοῦν·

–Καλά, ἐσὺ δὲν ἄκουσες τί ἔγινε; Ἐδῶ ταραχτήκαν τὰ Ἱεροσόλυμα· δὲν ὑπάρχει σπίτι πού νὰ μὴν κουβεντιάζῃ γι' αὐτὰ πού ἔγιναν.

–Ποιά; τοὺς ρωτᾷ (ἔκανε πὼς δὲν ξέρει).

Κ' ἐκεῖνοι τοῦ ἀπαντοῦν·

–Νά. Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας προφήτης καὶ παραπάνω ἀπὸ προφήτης· δυνατὸς στὰ λόγια, δυνατὸς στὰ ἔργα, γεμάτος ἀγάπη. Σκορποῦσε στὸ διάβα του τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ. Ἀλλὰ τὸ κήρυγμά του δὲν ἄρεσε στοὺς ἀφεντάδες. Καὶ τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν πήγαν στὸ κριτήριο, τὸν καταδίκασαν, καὶ τέλος τὸν σταύρωσαν. Ἔτσι χάσαμε τὴν ἐλπίδα μας, τὴν παρηγοριά μας, τὸ Θεό μας. Σήμερα μόνο, κάτι ἀκούσαμε. Μερικὲς γυναῖκες λένε, ὅτι ἀναστήθηκε. Μπᾶ, ἀναστήθηκε! δὲν τὸ πιστεύουμε... Γι' αὐτὸ ἀναστενάζουμε.

Τότε ὁ ξένος ὑψωσε τὴ φωνή του ἐλεγκτικὰ καὶ τοὺς λέει·

–«*Ἦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ...*» (στ. 25-26), γιατί δὲν πιστεύετε σ' αὐτὰ πού λένε οἱ προφῆτες; Γιατί τὸ μυαλό σας εἶνε σκοτεινιασμένο καὶ ἡ καρδιά σας ψυχρὴ; Δὲν ξέρατε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ πάθῃ καὶ νὰ σταυρωθῇ, γιὰ ν' ἀναστηθῇ σὲ αἰωνία δόξα;

Κουβεντιάζοντας ἔτσι, ἄρχισε ὁ ἄγνωστος νὰ τοὺς ἀναλύῃ ὅλες τὶς προφητεῖες.

Πέρασε ἡ ὥρα καὶ ὁ ἥλιος βασιλευε. Ὅταν ἔφθασαν στὴν κώμη νύχτωνε πιά. Τότε ὁ ξένος ἔκανε πὼς θέλει νὰ φύγῃ, νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ, νὰ τοὺς πῆ καληνύχτα. Μὰ αὐτοὶ, μαγεμένοι ἀπὸ τὰ λόγια του, τὸν ἐμπόδισαν.

–Ὅχι, δὲν θὰ φύγῃς, τοῦ εἶπαν. Μεῖνε μαζί μας, «*ὅτι ... κέκλικεν ἡ ἡμέρα*» (στ. 29). Μεῖνε κοντά μας, γιατί ἔγειρε ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἡμέρα κλείνει. Ποῦ νὰ πᾶς τέτοια ὥρα;

Τὸν κράτησαν. Κι αὐτὸς ἔμεινε μαζί τους. Μπήκαν στὸ σπίτι, ἀναψαν λυχνάρι, ἔστρωσαν τραπέζι, ἔφεραν ψωμί. Ὅταν ὅμως ὁ ξένος πῆρε στὰ χέρια του τὸ ψωμί νὰ τὸ κόψῃ καὶ ὑψωσε τὰ μάτια του νὰ προσευχηθῇ στὸν οὐράνιο Πατέρα, τότε, λέει ὁ εὐαγγελιστὴς

Λουκάς, ἀνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ εἶδαν μπροστά τους τὸ Χριστό. ὦ, ὁ Κύριος εἶνε! εἶπαν. Ἀλλ' ἀμέσως ἐκεῖνος ἔγινε ἀφαντος.

Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ δυὸ μαθηταί, πού ὅταν συνάντησαν τὸ Χριστό, γέμισαν χαρὰ καὶ αἰσιοδοξία; Ὁ ἓνας λεγόταν Κλεόπας, καὶ ὁ ἄλλος εἶνε ὁ διος ὁ Λουκάς ὁ εὐαγγελιστὴς.

Αὐτὴ εἶνε μιὰ εἰκόνα ἀπὸ ἐκεῖνες πού ζωγράφισε μὲ τὴν πέννα του ὁ εὐαγγελιστὴς. Σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα θέλω νὰ ἐπιμείνω.

* * *

Ὁ Χριστὸς ἔδωσε στὸ Λουκά καὶ τὸν Κλεόπα **χαρὰ** καὶ **αἰσιοδοξία** καὶ **δύναμι**, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τῆς ζωῆς τους.

Κάτι τέτοιο, ἀγαπητοί μου, συμβαίνει καὶ σ' ἐμᾶς. Ὅπως οἱ μαθηταὶ ἐκεῖνοι περπατοῦσαν λυπημένοι, ἔτσι εἶνε καὶ σήμερα ὁ κόσμος. Ἦς φαίνεται εὐχαριστημένος. Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἦταν τόσο λυπημένος ὅσο στὶς ἡμέρες μας. Ἦς γλεντᾶνε, ἄς ἔχουν αὐτοκίνητα καὶ κότερα καὶ ἁεροπλάνα. Ἦ μελαγχολία καὶ ἡ λύπη εἶνε ἀφάνταστη. Εἶνε αὐτὸ πού λένε οἱ ψυχολόγοι καὶ οἱ γιατροί· ὑπάρχει ἄγχος. Ἦ γενεά μας, **ἡ ἐποχὴ μας, ἔχει ἄγχος**.

Λυπημένοι περπατοῦν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ποιὸς δὲν εἶνε λυπημένος; Λυπημένοι οἱ φτωχοί, ἀλλὰ πιὸ λυπημένοι οἱ πλούσιοι. Λυπημένος ὁ ἐργάτης καὶ ὁ χωριάτης, λυπημένος ὁ μωσ καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης. Λυπημένος ὁλος ὁ κόσμος. Μιὰ **λύπη βαθεῖα βασιλεύει**. Κλαίει ὁ φτωχός, κλαίει κι ὁ πλούσιος· ποιά διαφορά; Ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει μαντήλι νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυά του, ὁ πλούσιος ἔχει ντουζίνες μεταξωτὰ μαντήλια· νὰ ἡ διαφορά. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα, εἴτε τὰ σφουγγίζεις μὲ μεταξωτὸ μαντήλι εἴτε τ' ἀφήνεις νὰ πέφτουν στὴ γῆ γιατί δὲν ἔχεις μαντήλι, εἶνε ἴδια· δὲν ὑπάρχει διαφορά. Ὁ πόνος εἶνε βαθύς, τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς συνεχεῖ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὅλοι εἴμαστε ἐπάνω στὸ δρόμο πού πάει πρὸς Ἑμμαούς... Ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὴ χαρὰ, τὴν αἰσιοδοξία, τὸ κουράγιο; Μόνο ὁ **Ξένος, ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος Ξένος**.

Ναί. Γι' αὐτὸ ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς ὅπως ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς καὶ ὁ Κλεόπας· «*Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα*». Χριστέ, μεῖνε μαζί μας. Μεῖνε μαζί μας τώρα πού βραδιάζει. Μεῖνε μαζί μας τώρα πού ἀκούγονται τὰ τσακάλια. Μεῖνε μαζί μας τώρα πού οἱ κλέφτες καὶ οἱ λησταὶ κτυποῦν τὶς πόρτες μας. Σκοτεῖνιάσε ὁ κόσμος. Χριστέ, μεῖνε μαζί μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**